

пронизителен гласъ почна да крещи, загледанъ въ небето: — Добрий мъченико, отечестволубче, великий военачалнико на Божието опълчение, свети Димитре добропобеднико, помогни ни, спаси ни... — следъ това се търколи на земята и почна страшно да се гърчи. Други бѣсновати, съ пѣна на уста, се биеха въ гърдите и дръзко подканяха хората къмъ бунтъ. Тъмна глъчка се разлиолѣ като море, около единъ едъръ джбъ почна да се трупа гѣста навалица, нѣкакъвъ слѣпъ пѣвецъ изплакваше болката на цѣлъ единъ народъ:

Богъ изволи да изпрати
Отъ висшето сине небе
Святи мученикъ Димитри
Съ добри вести за нашъ народъ
За нашъ народъ въ тежко робство
Какъ наставя вече време
Да отмахне чуждо бремя...

Гуслата треперѣше въ рѣцетѣ му като ранена птица. Нѣкой извика: Бѣлгунъ! Бѣлгунъ иде!... Иваница се обърна и видѣ брата си. Асѣнъ бавно стѣпяше между народа, който се тѣлпѣше отъ дветѣ му страни. Единъ момъкъ се изправи предъ него и извика:

— До кога ще робуваме, болярино?

Асѣнъ го погледна съ острия си сивъ погледъ, не отвърна, продължи пътя си и спрѣ върху единъ широкъ плоскъ камъкъ до рѣката. Тѣлпата замръ.

— Братя мои — каза властелинътъ. — много сме чакали и търпението ни вече се свърши. Азъ и Тодоръ решихме да заминемъ за Визансъ. За последенъ пътъ ще се явимъ предъ императора, за да искаме правдини. Ако не сполучимъ, вие знаете вече какво ще...

Тѣлпата съ възторжени викове прекѣсна думитѣ му, заобиколи го, дигна го на рѣце.

Сега! Сега! — се чуваха гласове — защо ще ходите напраздно въ Царевградъ? Смъртъ на ромейтъ! Долу кастрофилакта Мануилъ!

Погледитѣ на Ицо и Асѣна се кръстосаха блѣскави като сребърни мечове. Една и сѣща мисль ги прорѣза.